

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: V. P.
zastoupen JUDr. Michaelou Pechovou Vosátkovou, advokátkou,
sídlem Eliášova 922/21, 160 00 Praha,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra - odbor azylové a migrační politiky Praha,
IČ 00007064, pošt. schr. 21/OAM, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2024, č. j. OAM-13020-6/ZR-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž byl zrušena platnost zaměstnanecké karty žalobce podle § 46e odst. 1 ve spojení s ust. § 37 odst. 1 písm. a) zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a současně podle

ustanovení § 46e odst. 2 téhož zákona byla žalobci stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

2. Žalobce v žalobě připomněl, že žalovaný zahájil z moci úřední řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty žalobce na základě obdržení podnětu, a to trestního příkazu Okresního soudu v Rokycanech ze dne 30. 9. 2024, č.j. 2 T 50/2024-54, který nabyl právní moci dne 18. 10. 2024 a kterým byl žalobce uznán vinným z přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle ustanovení § 274 odst. 1 trestního zákoníku a byl odsouzen podle ustanovení § 274 odst. 1, § 67 odst. 2 písm. a), § 68 odst. 1, 2 trestního zákoníku k peněžitému trestu v celkové výši 20.000,- Kč, a podle ustanovení § 73 odst. 1 trestního zákoníku byl žalobci uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 24 měsíců. Žalovaný v napadeném rozhodnutí odkázal na ustanovení § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, podle něhož přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví, s tím, že v případě ustanovení § 37 odst. 1 tak není povinen správní orgán postupovat a z důvodu veřejného zájmu byl povinen takto rozhodnout. Podle žalobce povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv vyplývá přímo z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podle níž „každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence“ a dále že „státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných“. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvádí, že předmětné řízení je vedeno z důvodu závažného narušení veřejného pořádku a ochrany většinové společnosti a že ze spisového materiálu vyplývá, že zrušení zaměstnanecké karty žalobce je plně v souladu s čl. 8 Úmluvy, kdy z obsahu spisového materiálu nevyplývají žádné natolik závažné, výjimečné a specifické okolnosti, na základě kterých by se zrušení zaměstnanecké karty dalo považovat za akt, který je v rozporu s čl. 8 Úmluvy, kdy i sám žalobce v rámci řízení nijak nepoukazoval na to, že zrušení platnosti zaměstnanecké karty by bylo nepřiměřené či v rozporu s čl. 8 Úmluvy.
3. Žalobce se závěry žalovaného nesouhlasil s tím, že dne 7. 12. 2024 uzavřel žalobce manželství. Rovněž není podle žalobce pravdou, že žalobce „výše popsanou trestnou činnost páchal opakovaně“. Do doby spáchání trestné činnosti, která je předmětem trestního příkazu ze dne 30. 9. 2024, byl žalobce osobou bezúhonnou. Předmětné vyplývá i ze samotného znění trestního příkazu, kdy je žalobce odsouzen dle ustanovení § 274 odst. 1 nikoliv dle odstavce druhého pro opakovanou trestnou činnost. Žalobce také v žalobě namítal, že nebyl žalovaným řádně poučen, kdy mu nebylo sděleno, že je oprávněn na základě ustanovení § 16 odst. 3 správního řádu žádat o tlumočníka v předmětném správním řízení. Žalobci tak byla odňata možnost využít všech svých práv, která mu v řízení náleží. Vzhledem k tomu, že je cizincem, kdy neovládá český jazyk tak, aby rozuměl předmětnému řízení, se k řízení nevyjádřil. S ohledem na výše uvedené má žalobce za to, že žalovaný byl v předmětném řízení povinen zabývat se dopadem do soukromého a rodinného života žalobce a posuzovat přiměřenost vydaného rozhodnutí dle ustanovení § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Podle žalobce mě žalovaný zohlednit zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání žalobce, kdy předmětné jednání žalobce nelze označit jako závažné narušení veřejného pořádku, dané hodnocení žalovaného lze označit jako nepřiměřené. Dále je nutné zohlednit rovněž tu skutečnost, že žalobce do té doby nepáchal žádnou trestnou činnost, s orgány činnými v trestním řízení od počátku spolupracoval, uložený peněžitý trest a stejně tak

náklady trestního řízení řádně uhradil. Žalovaný se podle žalobce dále nevypořádal s rodinným životem žalobce, kdy při svém rozhodování vycházel z chybných informací. V době vydání rozhodnutí byl již žalobce ženatý, kdy jeho manželka, paní V. M. V., je studentkou, a je tak plně finančně odkázána na svého manžela.

4. Dále má žalobce za to, že se žalovaný řádně nevypořádal s důvody znemožňující vycestování žalobce dle ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců na území České republiky. Předmětné ustanovení v odstavci prvním stanoví, že vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, hrozilo by mu tam skutečné nebezpečí. Žalobce je státním občanem Ukrajiny, kdy je obecně známou skutečností probíhající válečný konflikt na Ukrajině. Dle článku 2 a článku 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod však ČR nesmí vystavit žádnou osobu, jež podléhá její jurisdikci, skutečné hrozbě vážné újmy na životě či zdraví nebo újme způsobené mučením či nelidským nebo ponižujícím zacházením či trestáním, a to například tím, že bude vyhoštěna či v důsledku jiných okolností donucena vycestovat do země, kde by jí taková újma hrozila. Žalobce uvedl, že požádal ČR o udělení víza za účelem strpění, kterým by chtěl vyřešit nejen společné soužití žalobcovy rodiny, ale i ochranu před nebezpečím, které by mohlo žalobci hrozit v souvislosti s válečným konfliktem probíhajícím na Ukrajině. K žalobě žalobce přiložil oddací list, potvrzení o denním studiu manželky a potvrzení o podání žádosti o vízum za účelem strpění.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím že žalobce zůstal po celou dobu řízení nečinný, přestože byl řádně seznámen se spisem, do protokolu uvedl, že se nechce vyjadřovat. V průběhu řízení se nijak nevyjádřil, nenavrhл doplnění dokazování, neuvedl zhora nic. Žalovaný k tomu doplňuje, že i na žalobce se vztahuje základní právní premisa „*vigilantibus iura skripta sunt*“. Svá práva si měl žalobce hlídat sám. Za situaci, do které se dostal, může pouze jen on sám. Žalovaný dále poukazuje na rozsudek sp. zn. 11A 89/2015 Městského soudu v Praze, ze dne 12. 4. 2017, kde se doslovně uvádí, že „*správní soudy zásadně nemohou napravovat procesní pasivitu účastníka řízení, který nebyl v průběhu správního řízení co do svých tvrzení a co do návrhů důkazů nijak aktivní, a skutková tvrzení uplatnil poprvé teprve v řízení před správními soudy.*“ Podaná žaloba tedy nemůže sloužit k odstranění pasivity žalobce v rámci napadeného řízení. Stěžejním žalobním bodem má být to, že se žalovaný nevypořádal s přiměřeností vydaného rozhodnutí. Žalovaný k tomuto uvádí, že v řízení vedeném dle ust. § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s ust. § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců neukládá tento zákon povinnost se přiměřeností zabývat. Což zcela jasně vyplývá i ze znění ust. § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný dále uvádí, že postupoval zcela v souladu s aktuální judikaturou a rovněž zcela v souladu se správní praxí žalovaného. V daném případě žalovaný nemá zákonnou povinnost zabývat se přiměřeností vydaného rozhodnutí dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Toto je jasně patrné jak z dikce ust. § 46e odst. 1 ve spojení s ust. § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tak i z ust. § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, kde se doslovně uvádí, že přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví. Zároveň žalovaný postupoval dle zaběhlé rozhodovací praxe a dle aktuální judikatury NSS Brno a zabýval se tím, zda ukončení platnosti zaměstnanecké karty není nepřiměřené, či v rozporu s čl. 8 EÚLP. Kdy takto žalovaný postupoval nad rámec vyjádření žalobce, který toto v řízení vůbec neuváděl. Judikatura Nejvyššího správního soudu však v daném kontextu dovodila, že i přes absenci výslovného zákonného požadavku jsou správní orgány povinny s ohledem na mezinárodní závazky, vyplývající z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) výjimečně posoudit

přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života cizince, avšak k potenciální aktivaci uvedeného článku musí cizinec ve správním řízení vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života. Teprve pak se správní orgán s touto námitkou musí vypořádat. Žalobce se v tomto směru v řízení nijak nevyjádřil, konkrétní námitku k článku 8 EÚLP nevznsl.

6. K tvrzení žalobce, že není pravdou, jak je uvedeno žalovaným v napadeném rozhodnutí, že je svobodný, protože se dne 7. 12. 2024 oženil, žalovaný uvádí, že dne 11. 12. 2024 byl žalobce řádně seznámen se spisem, tuto skutečnost nikde neuvedl. Fakt, že se oženil dne 7. 12. 2024, žalobce nesdělil správnímu orgánu do dnešního dne, čím navíc porušil ust. § 103 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Skutečnost, že se žalobce oženil, žalovanému sdělila až manželka žalobce, a to dle zjištěného až dne 19. 12. 2024, tedy v den, kdy bylo vydáno a vypraveno napadené rozhodnutí. Dle úředního záznamu ze dne 23. 1. 2025 se dne 19. 12. 2024 na pracoviště MVČR, OAMP Plzeň, Jagellonská 1017/9 dostavila paní V. V., nar. X., Ukrajina a nahlásila změnu stavu u její osoby. Zároveň byla poučena, že i manžel se musí dostavit a nahlásit změnu rodinného stavu. Což ovšem žalobce neučinil. Žalobce dne 8. 1. 2025 požádal o vízum strpění, ani ten den neoznámil změnu stavu a nepředložil k tomu potřebné doklady. Tedy žalobce ignoruje povinnosti, které mu vyplývají ze zákona o pobytu cizinců a svoji nečinnost se snaží shodit na žalovaného. Žalovaný připomněl, že žalobce až následně po sňatku byl seznámen se spisem, ze spisového materiálu je jasné patrné, že u cizince je uvedeno svobodný.
7. Podle žalovaného sama skutečnost, že žalobce se před vydáním napadeného rozhodnutí oženil, nemá vliv na posouzení daného případu, jak bylo uvedeno výše, přiměřenost rozhodnutí se v dané věci neposuzuje. Rovněž je nutné upozornit na to, že žalobce uzavřel manželství v době, kdy s jeho osobou již bylo vedeno řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty, tedy věděl o tom, že jeho další pobyt v ČR je nejistý. Tedy nemohl spoléhat na to, že i nadále bude moci pobývat v rámci zaměstnanecké karty v ČR. Žalovaný v tomto odkazuje na stanovisko NSS Brno vyslovené v rozsudku 5As 102/2013, ze dne 28. 2. 2014. Zde se uvádí, že jako určující však vyhodnotily zejména to, že stěžovatel uzavřel rodinné vazby se svou stávající manželkou v České republice v době, kdy s ním bylo již vedeno řízení o zrušení trvalého pobytu. Nemohl se tak spoléhat na to, že území České republiky, kde se následně založil rodinu, bude moci pobývat trvale. Skutečnost, že rodinný život byl založen až poté, co dotčené osoby věděly, že jejich rodinný život je v dané zemi od počátku nejistý, je přitom podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva skutečně zásadní (rozhodnutí ESLP o přijatelnosti ze dne 26. 1. 1999, Sarumi proti Spojenému království, stížnost č. 43279/98, nebo ze dne 9.11. 2000, Shebanov proti Lotyšsku, stížnost č. 50065/99). Pokud se jedná o takový případ, bude vyhoštění cizince nesouladné s článkem 8 Úmluvy pouze výjimečně.
8. K tvrzení žalobce, že nepáchal trestnou činnost opakovaně, ale byl odsouzen pouze 1x žalovaný uvádí, že z trestního příkazu 2T 50/2024-54, OS Rokycany, ze dne 30. 9. 2024, vyplývá, že žalobce nejen řídil motorové vozidlo pod vlivem návykové látky, kdy se jednalo o celkem 2,32 promile alkoholu v krvi, tedy stav naprosto vylučující řádné a bezpečné řízení motorového vozidla, ale zároveň v tomto stavu motorové vozidlo řídil ačkoliv není držitelem platného řidičského oprávnění. Tedy prokazatelně se dopustil opakovaného porušení právních předpisů ČR. Sama skutečnost, že byl odsouzen pouze v jednom případě v tomto nehraje roli.

9. Dle ust. § 16 správního řádu je jednacím jazykem čeština, v řízení se jedná a písemnosti vyhotovují v českém jazyce. Účastníci řízení mohou jednat a písemnosti mohou být předkládány v jazyce slovenském. Dle ust. § 16 odst. 3 správního řádu má každý, kdo prohlásí, že neovládá jazyk, ve kterém se vede jednání, má právo na tlumočníka zapsaného v seznamu tlumočnicků, kterého si na své náklady obstará sám. Tedy pokud žalobce tvrdí, že neumí česky, měl si obstarat na své náklady tlumočníka sám a společně s ním absolvovat úkon seznámení se spisem. To se nestalo. Navíc, pokud žalobce tvrdí, že neovládá český jazyk, přestože žije v ČR od 18. 10. 2021, pak jen prokazuje, že nebyl schopen se řádně integrovat do společnosti. Žalobce v rámci seznámení se spisem neuvedl, že česky nerozumí, že chce úkon absolvovat s tlumočníkem. Žalobce absurdní tvrzení je jen marnou snahou od odvrácení pozornosti od jeho nečinnosti. Znovu je nutné v tomto odkázat na „*vigilantibus iura scripta sunt*“. Žalobce si svá práva nehlídal.
10. Pro účely napadeného řízení není podstatné to, že žalobce spolupracoval s orgány činnými v trestním řízení a stanovenou pokutu zaplatil a rovněž uhradil náklady řízení. Také nelze akceptovat to, že dle žalobce se nedopustil závažného narušení veřejného pořádku. Nic z uvedeného není pro řízení podstatné. Přiměřenost vydaného rozhodnutí se zde neposuzuje, neposuzuje se ani to, zda protiprávní jednání žalobce je, nebo není, závažné narušení veřejného pořádku. Napadené řízení se s cizincem vedlo z důvodu, že byl pravomocně odsouzen pro spáchání úmyslného trestného činu. Tedy pravomocné odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu zákon o pobytu předpokládá jako důvod pro zahájení tohoto řízení.
11. Podle žalovaného smluvní státy nejsou povinny umožnit cizinci usadit se na jejich území (srov. např. rozsudek velkého senátu ze dne 3. 10. 2014, *Jeunesse proti Nizozemsku*, stížnost č. 12738/10). V nyní projednávané věci je poté podstatným, že žalobce je státním příslušníkem třetího státu - Ukrajiny. Čl. 8 Úmluvy přitom neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu osoby, která není jeho státním příslušníkem, ohledně země jeho pobytu a umožnit jí přenést si její soukromý či rodinný život na území daného státu. Z judikatury ESLP vyplývá, že podmínky pro použití tzv. extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné a obecně nestačí ani to že cizinec v daném státě delší dobu žije a má tam případně i rodinný nebo soukromý život. Z čl. 8 Úmluvy proto nelze dovodit povinnost respektovat volbu žalobce ohledně země jeho pobytu.
12. Žalovaný ve svém vyjádření rovněž připomněl, že žalobce pochází z H., což je část obce T., která leží přímo na ukrajinsko-rumunské hranici, zhruba 35 km od Maďarska a zhruba 140 km od Polských a Slovenských hranic, tedy v samém západě Ukrajiny, kde žádné válečné operace neprobíhají. Žalovaný nechce v žádném případě zlehčovat situaci na Ukrajině, prokazatelné na východě země probíhají válečné operace, nicméně tvrzení žalobce o možném ohrožení je zcela nekonkrétní a formální a žalovanému je z jeho správní činnosti známo, že se aktuálně jedná o univerzální výrok, který uvádí všichni občané Ukrajiny ve správních řízeních vedených na MVČR, OAMP. Znovu je třeba dodat, že za zrušení platnosti zaměstnanecké karty si může jen a pouze žalobce, který nedbal zákonů hostitelského státu a trestné činnosti se dopustil v době, kdy je v jeho zemi původu situace, jaká je, tedy věděl, nebo vědět měl, neznalost zákona neomlouvá, že v případě odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu mu bude jeho zaměstnanecká karta zrušena a bude muset, byť krátkodobě z ČR vycestovat, přesto se trestné činnosti dopustil.
13. Žalobu soud neshledal důvodnou.

14. Podle ust. § 46e odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb. ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37, z důvodu uvedeného v § 46 odst. 6 písm. b), d) nebo e) a dále, jestliže cizinci nebyla uznána odborná kvalifikace příslušným uznávacím orgánem.
15. Podle ust. § 37 odst. 1 písm. a) zák. č. 326/1999 Sb. ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.
16. Dle názoru soudu žalovaný v daném případě nepochybil, když postupoval podle cit. ust. § 46e odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. Z těchto ust. totiž jednoznačně vyplývá, že správní orgán je povinen ex offio rozhodnout o zrušení platnosti zaměstnanecké karty v případě, že je její držitel pravomocně odsouzen za trestný čin, k čemuž v dané věci nesporně došlo. Postupovat podle uvedeného ust. je žalovaný povinen vždy, kdy se dozví o pravomocném odsouzení cizince za trestný čin, proto je irrelevantní, zda se jedná o jediné či opakované odsouzení.
17. Jelikož není rozhodnutí podle § 46e odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. výslovně uvedeno mezi rozhodnutími, u nichž je třeba zkoumat přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince ve smyslu § 174a zákona č. 326/1999 Sb., žalovaný nijak nepochybil, když taková úvaha není součástí odůvodnění napadeného rozhodnutí.
18. Žalovaný také správně připomněl, že jelikož žalobce se před vydáním rozhodnutí nevyjádřil ke svým osobním a rodinným poměrům, zejména nesplnil svoji povinnost ohlásit, že se před několika dny oženil, nelze považovat za nezákonné a nepřezkoumatelné rozhodnutí, které se v odůvodnění touto informací nezabývá. Nelze klást k tíži žalovanému skutečnost, že žalobce neplnil svoji povinnost tvrdit rozhodné skutečnosti. Z toho důvodu dle závěru soudu v dané věci nebyl porušen čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
19. Soud neakceptoval tvrzení žalobce v žalobě, že mu měl být ve správním řízení ustanoven tlumočník, neboť žalobce v průběhu řízení nikdy neprohlásil, že potřebuje tlumočníka. Naopak žalobce při seznámení se spisem před vydáním rozhodnutí uvedl, že se nechce vyjadřovat, tudíž jde jen k jeho tíži, pokud žalobce ve správním řízení neuvedl žádné informace, které považoval za důležité pro rozhodnutí, vč. např. informace o tem, že se oženil.
20. Soud neprováděl důkazy oddacím listem žalobce, potvrzením o studiu jeho manželky ani potvrzením o podání žádosti o vízum za účelem strpění pro nadbytečnost, neboť skutkový stav byl podle názoru soudu správními orgány zjištěn dostatečným způsobem umožňujícím bez důvodných pochybností vydat žalobou napadené rozhodnutí.
21. Dle názoru soudu se žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně zabýval otázkou, zda u žalobce neexistují důvody znemožňující vycestování. Žalovaný v napadeném rozhodnutí totiž konstatoval, že žalobce „nijak neprokázal, že by mu hrozila újma ve formě mučení, případně by byl přímo ohrožen jeho život, a také je nutné zopakovat, že žalobci je pouze uložena povinnost vycestovat z České republiky, kam vycestuje, je pouze na něm, vycestovat přímo do země původu nemusí. Situaci v zemi původu cizince se opakovaně zabývají soudy České republiky s konstatováním, že na části území neprobíhají žádné válečné operace a funguje státní správa. Žalobce pochází ze samé západní části Ukrajiny, z oblasti, která se nachází v podstatě na Rumunsko-Maďarsko- Slovenských hranicích, přičemž hranice Polska jsou jen nepatrně dále, než hranice uvedených tří dalších států Evropské unie.“
22. Soud se s tímto závěrem zcela ztotožňuje, neboť žalobce nepochází z části Ukrajiny, která je zasazena válečným konfliktem, tudíž jeho vycestování nepředstavuje nebezpečí vážného ohrožení zdraví či života.

23. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
24. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

Plzeň 7. března 2025

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně